

עין משפט
גר מצוה

ב א מ"י מ"ו מהלכות
 בלחם ה' יא סג
 לארץ רפ טו"ש י"ד ס'
 ר"ל סק"י חב:
 ב"מ"י סס הלכה י' [ג]
 טו"ש"ע סס סק"י חב:
 י"א ב מ"י סס הלכה ג
 טו"ש"ע סס סק"י חב:
 י"ב ב מ"י פ"ד סס ה' י'
 וי"ו מ"ה סס שנת ה'
 י"ג סס ג י"ש יד דקנ"א
 טו"ש"ע י"ח ס' שט
 סק"י א וס' שט סק"י א
 וטו"ש"ע י"ד ס' ר"ל סק"י
 חב:

מוסף רש"י

[illegible]

יב ג'ס'ס גאנ

אמת המבי ואמת מרוב
כחם, חשמה, כדור טהור
במסכת לים שנינו
[מקרא] כל לוי בעלי
כחם, כי אמות רח
בשונ הבירה אתה על
קדושת צמורת ואת
על קר מורח דרומית.
שעל קר מורח מפתח
היתה תורה על שלמה
חצי אצבע ושלקדן
דרומית מורח היתה
תורה עליה חצי אצבע.
מאשר תורה על שלמה
אצבע, ולמ אסור אתה
גדול אתה קטנה, אלא
הואמקטן ונתן בקטנה
וחזקן בדורו, כרי שלא
ביאר לוי מילה.
אמר לו אמת כל האמות
הן כביעותיו ונתן מוסב
הזה, וחקק והחשב
והוסיף, כי יורה אסור
אמת הבין "טמים"
והכחשם, כי וכתחשם
נשאר בקר לוי עוד.
אצבע מארבע אצבעות
בטם, שטם טם טמים
בטם, זה האמורה
בחרת חצי אמת של ר'
טמים, ואי לו את אמת
בטיות, וזו אמת של ר'
טמים, כי ר' מאיר אמר
כל מידות שאמרנו חכמים
בכחם כחן חקקן
ומכחם חקקן ומוקפין עינים
ומכחם אפסיות, כולן
האמת כי ר' טמים, ור'

מסובב הזהב והקרן והלטרוב
יהו כולן באמר של ה' טפח
מנחות כפי שרי הלחם אפר
כטענה ה' ותחילא בגדולת
שילכל אדם. ונאמר ב' אס
במידות כפי א' שער המזו
אמרין רב חסד ורי יצחק ב
הראיות שהוכיחו חכמי שעונו

חלל סובח תנן. והא דאמר בסוכה (ד' ז.) וה' כ' לאו דווקא ואגב דנקט למעלה מכ' נגזלומר בתוך הכשר כ': **תניא** דמסייע דף. אט בת ששה הכא ארבע האי דאית ליה לקמן דשל

[illegible]

הכרם בית שמאי אומרים שש
אמות איזו היא קרחת הכרם א'
לא יביא זרע לשם היו שם ש'
המותר ואיזהו מחול הכרם א'
יביא זרע לשם היו שם שתי
השאר והא איכא רצופים באר
מארבע אמות רבי שמעון אומ'
האמצעי'ם כאילו אינם כרבנן דר'
אמות קאמר ורבא משמיה דר'
שוחקות והללו עצבות מיתבי

פסול כאלו הוא מן הדעות שבעקטנות משערין ליה ומיפסלה בעקטנות איכא קולא ורב נחמן כילגלוס כרבי ויהי דאמר רב נחמן אמר דמי משעתר ליה בגדלות חומרא אמר ליה ר' אבהו דאמר ר' אבהו פסול ליה ש' ואם פחות מכן ד' אמר אבוי ר' אבהו על י"ו אמר וכן אם הלכה לאו לא ביא זרע לשם אפי' באמה (ובלשם פ"ו ד"ה) כזה עבודת הכרם (ומלך העלך ככרס דמו וכן כשלא ר' ח' אמר) הלכך לגבי כרם ומתוך לזרעין וזכירן שדה פחות מח' אמור הלכך כ"ד אמור גמי כפירה לה' לבית שמי' עבודה הכ' ונתן ד' אמור לעבודת הכרם חורש הכ' כותל כיון דלא מיוחדרי מוסד דורס ר' אבהו שאין אישכור לא מנד אחד וכן בעקטנות: והא איכא ר' פין. גפנים ר' כרם הואיל ואין לו כל דרבי להילוך עקטנות אמרין איין כרם ע' דליכא ורואין ארץ האמלעיים. הגעועין בתוך ההבור' אמור בכללם גענו ר' פין:

והיחוד, שהן באמה בת ה' טפחים, שנאמר אלה מדר
מלמד לומר באמת אמה אמה וטופח, באמה שיה
וכמה אמה בינונית אמר ר' יוחנן ג' טפחים. ובפר'
בגדול, וכסף בכמות כפר כל אלף סומין נסרתי
היו בשורשן. לזה נתכוונו לצורת שושן הבירה ש
ועליה שושן הבירה צורה, ובפר' שתי הלחם פ'
אברמי דא אמר רז' שידעו מהיכן באו, וזה אמר
תשפט ושנינו קריה גדולה והוא חסד, והצטרפו

עלה מכ' נקט נמי בחוך כ' ייע 57. אע"ג דהיכל באמת לקמן דשל מבוי נמי באמת

חלל סוכה תנן חלל
לרבא תניא דמסייע
מעשרים אמה יותר כ
והיכל גופו חללו עשו
בר רב אשי לרב פפ
מניח קורה משפת
ולמעלה והא למשה כ
כלמעלה מה למעלה א
חללה עשרה: אמר א
אמת סוכה ואמת מבוי
כלאים באמה בת ש
בת חמשה למאי הל
מבוי והא איכא מש
דלקולא כמאן דאמ
ואיבעית אימא ^כבאר
קאמר אמת סוכה ב
הלכתא לגביה ולד
משך סוכה בארבע
^כרבי אומר אומר אני
אמות על ד' אמות פס
אינה מחזקת אלא
ואיבעית אימא לקול
קאמר אמת כלאים
הילכתא *לקרחת הכר
^כהקרחת הכרס ב"ש
אמות ור"ה אומרים ע

עשרה אמות וזית הלל
כרם שחרב אמצעיתו
ש עשרה אמה נותן לו
בין כרם לגדר אין שם
עשרה אמה נותן לו
כע אמות דלקולא רתנן
הו אינו כרם וחכמים
אמרי הוי כרם ואיבעי
אמר: ככל אמות באמם
כל אמות שאמרי חכמים

ומן למעלן ובאו עד סך
וריס טפחים והיו חומר:
ואמר כל אמות סוכה בקטט
ות סוכה בקטטות לאו באמות
קרחת הכרס בים שמה' א'
לרוע ש' ולקמן פסוק מאי
קצרה על פני כל רוחב הכרס
האמנית ד' אמות שזר
(ד' א' אמות ממלא בקר וכלס' ש'
אמית לבד אותן' ד' לכל ד' ד' ד' ד'
אמות ש' פנאל להכא ופנאל
ת בעינן ד' לעבודת הכרס מכל
כרס ח' אמות: מחול ככרס ב'
שאר: אין שם י"ב אמה לא י'
אפוקי אפוקי אפוקי אפוקי
פסוקה לא מפקר לא גמול וקח
פין שמוכה שורה לשורה יתה
גלה ומותר לרוע ככול לר'
גדולות: על פסוק מד' אמות
ר' רוח האמת לריות פין שוש
כלל ופסוקה: אמות כלל
כלל ופסוקה: אמות כלל

ות המצות, שהיו למצות ב' מידות, יכול
היה יחידה על של חברה טפח. ובמסכ'
ההכלת אמר ר' פפא טפח דאורייתא ו'
אנא אצבע שאמרי אתה מארבע בטפח
היתה במקדש על שער מזרחית. כדתן
דשו טעמא דמילתא דאמר מאי (טעמא
ומכל
דאי שהיה איתא מלכות עליהם. ומכל
מכיו מה שפירושו כפסוק שהביאו ראיה

חלל סוכה חנו. עשרים אמות שהזכרו בין במצוי בין בקוהה אחלה קיימי: משפט ב' ולמטה. משמע שיא עוני הקוהה בחור ב': הא קמ"ל. דשעור שנתנו חכמים למטה מ"א טפחים אחלה קלי בשעור שאמרו ב' למעלה והכי קאמר ממנו מית את הקוהה משפט ב'

ולמעלה וכן למטה אם בל לעשות נמוך
מנוחה משפת עשרה טפחים ולמעלה
דכסחות מעשרה בל היו מבוי: א"ל
מבוי ואם פוסק. אמות סהאכרו מבוי
ויבסוה בלזמות קטנות שיערו אמות
סהאכרו בכלאים בלזמות גדולות שיערו
ולקטן מפסד הי יניטה. ור"מ מקדאמר
הכל קטנות והכל גדולות ש"ל הכל
חומרה והכל חומרה דלי לל לחומרה
היכי מזי אמר הני גדולות והני
קטנות הן א"ל תנן בבו שיעורא:
למאי הלכא. משערים אלו שצנביו
הרעוים דחביו: חומרה: גנביו:

שה' אמת מבוי כאמה
וכתא לנוהו ולפירצת
ד' מבוי בארבע אמות
ב' בארבעה טפחים
ד' אמות ורוב אמות
אמה בת חמשה למאי
פ' עקומה והא איכא
אמות דלוקלא תניא
אמות דלוקלא תניא

כל סוכה שאין בה ד' וולה כרכבו דאמרי אפי' ראשו ורובו ושלוחנו רבי היא ורוב אמות אמה בת ששה למאי דם ולמחול הכרם דתנן אומרים עשרים וארבע שש עשרה אמות ומחול אומרים שתים עשרה שש עשרה אמות כדי עבודתו זוורע את שתים עשרה אמה לא כדי עבודתו זוורע את הכרם הנטוע על פחות ימרים כרם יורואין את הא לעולם ר' שמעון ורוב ה בת ששה אלא הללו באמה בת ששה ובלבד שלא

בשר והרי אין כלל הפסק וקא אחר רב נתמן לומר בדבמות
והאיכא ארבע אמות. המזכרות בתוך סוכה דאי מכשרת ליה
ות ואי אחר רב נתמן כרבי הו קולא: ואיבעית אימא. רב נתמן
תקשר דאמר אלף בשאר אמות קאמר: לקרחה הכרס למחול הכרס.
המרים עשרים וארבע אמות. אלף קרחתה עשרים וארבע אמות ומרת
קרחת ומאי מחול: שהרי באמצעיתו. שהרי יש שם גפנים סביב הקרחה
שאין שם גפנים אלא מצ' יריד הקרחה בעינין י"ו רוחב הכרס: ואם
הכרס מזה וזה' לא אמות שגדל או אלף הכרס הוו עבודת הכרס דתמן
אי צורסי אמות בשוורים ובעגלות ובעת המזרחא חורשית הכרס בשוורים
שדית פלגא להכא ופלגא להכא איכא ד' אמות מקום חסוב לכל חד לא
להכא ליכא ד' אמות מקום חסוב ובעיל לגבי כרס. ולגית שמאי לא חשיב
ונגדנן מחלן פשו י"ו שד' ח' להכא וז' להכא איכא שדה ולא טעיל אי
י"ו כרס לגדר. דהיינו קרית כמו מחלות: יש שם י"ב אמות. לגית להלי
ביא ורע לשם ד'. אמות לגדר כרס עבודת הכרס וד' אמות לגדר
ח' איכא ד' אמות חשיב ואי לא טעיל לגבי כרס. ואי והכא לא בעינין י"ו
(ג.) וקא אחר רב נתמן בדבמות גדולות משערין ולחומרם ולא ששתירא
ד' ממה שנתנו כחמים שיעור שאם אין צין שורה לשורה ד' אמות אינו
שומען ובהך אמות חמשים מילימ דרב נתמן קולא דאי איכא ד' אמות
ה. שאין צין שורה לשורה ד' אמות אינו כרס ומותר לזרוע לשם:
ה לשורה רבבן. סבירא ליה לרב נתמן: דלמרי כרס. הלכך לא
מודדין כפחוס גדולים ועל סוכה ומבוי עכבות מזומזמות לחומרם:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) וְיִסְמְכֶם רַב־אֵל.
(ב) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ג) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ד) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ה) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ו) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ז) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ח) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ט) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(י) וְלֹאֲמַן הָאֵל.

הגהות הב"ח

(א) ירש"י ד"ה אין שם
י"ב אחיה וכו' בט"ל לגבי
כרם (והכחא לא). תל"מ
וג"כ תל"א והא דל"א:

גליון הש"ס

נצח לקדחת הדם. קיל
אחרי לא נקט ולעבודת
הכרת סתם כדור:
הש"י היה ולפידת סמי
כי כי אמות סל להו
ובו דבר אמות קטנה.
לשם קילול הוא דבר כי
אמת לא הי מרס רק
יחם מעשר: דבר' היה
במאן ובו. דאן שם
פחות מיל' לקמן יר
מל:

רבינו חננאל

[illegible][illegible]